

Rezolutīvā daļa

- 1) Izbeigt tiesvedību lietā par šo prasību.
- 2) Eggers & Franke Holding GmbH un E. & J. Gallo Winery sedz savus tiesāšanās izdevumus, kā arī katra atlīdzina pusi no Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) tiesāšanās izdevumiem.

(¹) OV C 207, 23.5.2022.

**Vispārējās tiesas 2023. gada 31. marta rīkojums – Mocom Compounds/EUIPO – Centemia Conseils
("Near-to-Prime")**

(Lieta T-472/22) (¹)

(Eiropas Savienības preču zīme – Spēkā neesamības atzīšanas process – Eiropas Savienības vārdiska preču zīme "Near-to-Prime" – Absolūts spēkā neesamības pamats – Aprakstošs raksturs – Regulas (EK) Nr. 207/2009 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts (tagad Regulas (ES) 2017/1001 7. panta 1. punkta c) apakšpunkts) – Acīmredzami juridiski nepamatota prasība)

(2023/C 189/44)

Tiesvedības valoda – vācu

Lietas dalībnieki

Prasītāja: Mocom Compounds GmbH & Co. KG (Hamburga, Vācija) (pārstāve: J. Bornholdt, advokāte)

Atbildētājs: Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma birojs (pārstāvis: T. Klee)

Otra procesa EUIPO Apelācijas padomē dalībniece: Centemia Conseils (Angevillers, Francija)

Priekšmets

Ar prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu, prasītāja lūdz atcelt un grozīt Eiropas Savienības Intelektuālā īpašuma biroja (EUIPO) Apelācijas pirmās padomes 2022. gada 24. maija lēmumu lietā R 2178/2021-1.

Rezolutīvā daļa

- 1) Prasību noraidīt kā acīmredzami juridiski nepamatotu.
- 2) Katrs lietas dalībnieks savus tiesāšanās izdevumus sedz pats.

(¹) OV C 359, 19.9.2022.

Prasība, kas celta 2023. gada 27. februārī – Medel u.c./Komisija

(Lieta T-116/23)

(2023/C 189/45)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Prasītāji: Magistrats européens pour la démocratie et les libertés (Medel) (Strasbūra, Francija), International Association of Judges (Roma, Itālija), Association of European Administrative Judges (Trīre, Vācija), Stichting Rechters voor Rechters (Hāga, Nīderlande) (pārstāvji: C. Zatschler, SC, E. Egan McGrath, Barrister-at-law, A. Bateman un M. Delargy, Solicitors)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāju prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt finansējuma nolīgumu starp Komisiju un Polijas Republiku, kas 2022. gada 24. augustā ir noslēgts atbilstoši Regulas 2021/241 23. panta 1. punktam;
- atcelt aizdevuma nolīgumu starp Komisiju un Polijas Republiku, kas 2022. gada 24. augustā ir noslēgts atbilstoši Regulas 2021/241 15. panta 2. punktam; un
- piespriest Komisijai segt savus, kā arī atlīdzināt prasītāju tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasības pamatošanai prasītāji izvirza sešus pamatus.

1. Pirmajā pamatā tiek apgalvots, ka Padomes 2022. gada 17. jūnija īstenošanas lēmums par Polijas atveseļošanas un noturības plāna novērtējuma apstiprināšanu (turpmāk tekstā – “Padomes īstenošanas lēmums”), pamatojoties uz kuru Komisija noslēdza iepriekšminētos finansējuma un aizdevuma nolīgumus (turpmāk tekstā – “apstrīdētie finansējuma un aizdevuma nolīgumi”), neesot spēkā, jo Padome nav ievērojusi Tiesas judikatūru, kas izriet no 2019. gada 19. novembra sprieduma *A.K. u.c. (Polijas Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātas neatkarība)* (C-585/18, C-624/18 un C-625/18, EU:C:2019:982), 2021. gada 15. jūlija sprieduma *Komisija/Polija (Tiesnešiem piemērojams disciplinārais režīms)* (C-791/19, EU:C:2021:596), 2020. gada 8. aprīļa rīkojuma *Komisija/Polija* (C-791/19 R, EU:C:2020:277) un Tiesas priekšsēdētāja vietnieka 2021. gada 14. jūlija rīkojuma *Komisija/Polija* (C-204/21 R, EU:C:2021:593), un esot pārkāpusi LES 2. pantu un 13. panta 2. punktu.

Turpinājumā prasītāji šajā pamatā apgalvo, ka Padome esot pārsniegusi savu kompetenci, ciktāl tā ir centusies noteikt, kādā veidā Polijai ir jāpilda Tiesas judikatūra attiecībā uz Polijas Augstākās tiesas Disciplinārlietu palātu (turpmāk tekstā – “Disciplinārlietu palāta”).

2. Otrajā pamatā tiek apgalvots, ka Padomes īstenošanas lēmums neesot spēkā, jo Padome esot pārkāpusi LES 2. pantu un 19. panta 1. punktu un Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – Harta) 47. pantu, kā to saistošā veidā ir interpretējusi Tiesa.

Šī pamata atbalstam prasītāji apgalvo, ka Padomes īstenošanas lēmuma pamatā esošie starpposma rādītāji esot pretrunā LES 2. pantam un 19. panta 1. punktam un Hartas 47. pantam, jo ar tiem:

- Disciplinārās palātas lēmumi nevis tiek atzīti par spēkā neesošiem, bet tiem tiek piešķirtas tiesiskas sekas,
  - tiek noteikti papildu procesuālie slogi, radīta neskaidrība un kavēšanās attiecībā uz tiesnešiem, kurus skar Disciplinārās palātas lēmumi, pieprasot konkrētajiem tiesnešiem savas godprātības pierādīšanai uzsākt jaunas procedūras Augstākā tiesā jaunajā izveidotajā palātā; un
  - pat netiek paredzēts, ka konkrētie tiesneši varētu vismaz uz laiku tikt atjaunoti amatā, kamēr tiek gaidīts pārskatīšanas procedūras iznākums.
3. Trešajā pamatā tiek apgalvots, ka Padomes īstenošanas lēmums neesot spēkā, jo Padomes īstenošanas lēmumā sniegtie FIG, F2G un F3G starpposma rādītāji neesot pietiekami, lai atjaunotu efektīvu tiesisko aizsardzību Polijā, kas ir iekšējās kontroles sistēmas darbības priekšnosacījums. Prasītāja apgalvo, ka ar apstrīdēto lēmumu tādējādi tiek pārkāpti Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) 2021/241 (2021. gada 12. februāris), ar ko izveido Atveseļošanas un noturības mehānismu (OV 2021, L 57, 17. lpp.), 20. panta 5. punkta e) apakšpunkts un 22. pants un LESD 325. pants, ar kuriem tiek izvirzīta prasība par faktiskas un efektīvas iekšējās kontroles esamību.
  4. Ceturtajā pamatā tiek apgalvots, ka Padomes īstenošanas lēmums neesot spēkā, jo Padome esot pieļāvusi tiesību kļūdu un/vai pieļāvusi acīmredzamas kļūdas vērtējumā, kad tā piemēroja Regulas 2021/241 19. panta 3. punktu, jo tā ir apstiprinājusi starpposma rādītājus kā “atbilstošus pasākumus” korupcijas novēršanai, atklāšanai un labošanai Polijā.
  5. Piektajā pamatā tiek apgalvots, ka Padomes īstenošanas lēmums neesot spēkā, jo Padome neesot atbilstoši norādījusi tā pamatojumu, tādējādi pārkāpjot LESD 296. pantu, Hartas 41. pantu un ES tiesību principus.

6. Sestajā pamatā tiek apgalvots, ka apstrīdētajos finansējuma un aizdevuma nolīgumos, kurus Komisija noslēgusi, esot pārsniegtas Komisijai piešķirtās pilnvaras atbilstoši Padomes īstenošanas lēmumam un Regulai (ES) 2021/241, un tādējādi pārkāptas Savienības tiesības, jo Finansējuma nolīguma 6. panta 5. punktā un 18. panta 1. punktā un Aizdevuma nolīguma 7. panta 5. punkta un 28. panta 1. punktā ir atļauta iespēja finansējumu piešķirt pat bez F1G, F2G un F3G starpposma rādītāju prasības ievērošanas, kas noteikts Padomes īstenošanas lēmumā.

Prasība, kas celta 2023. gada 13. martā – Swenters/Komisija

(Lieta T-142/23)

(2023/C 189/46)

Tiesvedības valoda – holandiešu

Lietas dalībnieki

Prasītājs: Ivo Swenters (Hasselt, Beļģija) (pārstāvis: J. Coninx, *Advocaat*)

Atbildētāja: Eiropas Komisija

Prasījumi

Prasītāja prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

- atzīt prasību par pieņemamu un pamatotu formas un satura ziņā;
- līdz ar to atcelt apstrīdēto lēmumu;
- piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasītājs, lai pamatotu prasību, kas vērsta pret Komisijas 2023. gada 13. janvāra lēmumu par viņa sūdzības par LESD 101. un 102. panta pārkāpumiem, ko izdarījuši SCR-Sibelco NV, Cimenteries C.B.R. Cementbedrijven NV, Grintbedrijf SBS NV, Kiezelgroeve Varenberg NV, Dragages Graviers et Travaux (Dragratra) NV, Sibelco Nederland BV, Van Nieuwpoort Groep BV, Heidelbergcement AG un Hülskens Holding GmbH & Co (Lieta AT.40683 – *Belgischer Sand*), noraidīšanu, izvirza divus pamatus:

1. Pirmais prasības pamats: Komisija neesot izpildījusi savu izmeklēšanas un pamatojuma norādīšanas pienākumu.

Komisija neesot izpildījusi pienākumu rūpīgi izmeklēt prasītāja norādītos apstākļus un vienošanās, lai gan konkurences izkropļojumi esot bijuši ievērojami. Komisija bez jebkādas pārbaudes esot noraidījusi prasītāja norādītos argumentus un apstrīdētajā lēmumā esot izdarījusi vienīgi virspusējus konstatējumus kopsavilkuma veidā.

2. Otrais prasības pamats: Komisija neesot pareizi izvērtējusi nozīmīgumu Savienībai.

Komisija esot nepamatoti uzskatījusi, ka prasītāja norādītie pārkāpumi šķietami attiecoties uz vienu dalībvalsti, un tādēļ faktisko apstākļu starptautiskais aspekts neesot konstatēts. Komisija arī neesot ņēmusi vērā pārkāpumu ilgumu un esot nepamatoti secinājusi, ka valsts tiesu instances un iestādes esot varējušas atbilstoši izvērtēt prasītāja norādīto konkurenci kropļojošo praksi.
